

Gudme (RV):

Må jeg først til det sidste om ændringsforslaget med hensyn til ikrafttrædelsestidspunktet sige, at fristen vel nok er knap, men næppe så urimelig knap, som hr. Glistrup gav udtryk for. Får vi lovforslaget vedtaget nu i næste uge, så er det jo immervæk godt to måneder, der er tale om, og jeg tror, vi vil opleve her som andre steder, at det, man skal, det kan man. Det vil nok også gøre sig gældende for forsikringssselskaberne, at selv om en ikrafttrædelse f. eks. pr. 1. oktober eller 1. januar havde været bekvemmere, så vil man kunne indrette sig på den 1. juli. Hvis vi skal se det i den sammenhæng, at det er 300 mill. kr. om året, som skal skaffes i statskassen, så er det vel nok sådan, at bedømmelsen af, om det haster eller ikke haster, afhænger i nogen grad af, at man synes, det er rigtigt at lægge de 300 mill. kr. i statskassen. For hvert kvartal man udskyder ikrafttrædelsen, er det 75 mill. kr., man siger farvel til. Ud fra den betragtning synes jeg, det vil være rimeligt at sige, at så bør man også skynde sig, så man i hvert fald ikke kommer til at sige farvel til de 75 mill. kr., der er knyttet til juli kvartal 1975.

Med hensyn til selve forslaget er det radikale venstres standpunkt nu ved anden behandling det samme, som det var ved første behandling. Vi føler os ikke overbevist om, at dette er måden, som en god tanke bør gennemføres på, og i al ubeskedenhed er den gode tanke jo vor egen, den tanke, at man skulle lade skadevolderen, eller rettere sagt hans ansvarsforsikringssselskab, betale direkte for den hospitalsudgift, som hans skade medfører.

Da vi havde første behandling — det har vi jo haft to gange — mødte hr. Glistrup med et forslag, der så fristende ud. Det havde ganske vist i sin § 6 en bestemmelse om, at der skulle kunne gennemføres regres, og det forekommer mig urimeligt og brutalt, men tanken var i øvrigt, at der skulle gennemføres en erstatsningsforpligtelse direkte for den, der voldte skaden, således at han eller hans forsikringssselskab kom til at betale for hospitalsudgiften. Senere under udvalgsbehandlingen har Assurandør-Societetet givet os en skitse, der vel — jeg skal ikke være smagsdommer, men som vel nok i virkeligheden er smidigere end hr. Glistrups.

Men i princippet ligner de hinanden, og i princippet ligner de fuldstændig den tanke, der var vor.

Derfor har vi også i vor mindretalsudtalelse inden for mindretallet givet udtryk for, at det var den løsning, vi gerne ville have, og det er den løsning, vi også vil arbejde for, således at vi betragter det, som vi her når til, som noget foreløbigt. Denne afgift skal altså opkræves nu her i 1975-76, og derved kan jeg gå tilbage til det, jeg sagde før: så meget desto mere er der så grund til, at vi i hvert fald ikke lader juli kvartal smutte, hvis den kun skal være af midlertidig karakter. Men på længere sigt kan det ikke være meningen, at vi skal lade skadevolderens betaling af hospitalsudgiften ske via statskassen på denne massive, standardmæssige måde, som det foreslås her i lovforslaget.

Vi lod os i sin tid af venstres regering overbevise om, at det kunne ikke lade sig gøre på anden måde. Nu har vi haft en udvalgsbehandling, og vi er i dag ikke overbevist om, at det, vi altså fik presset ned over os i efteråret, er den rigtige måde at gøre det på.

Derfor vil jeg gerne tilkendegive: vi stemmer for dette forslag, fordi vi mener, det er nødvendigt i den finanspolitiske sammenhæng. Af hr. Brixtoftes tavshed før kan jeg forstå, at vi skal vente til næste uge med mundhuggeriet om, hvorvidt det er tilfældet eller ej. Vi stemmer for det, fordi vi har forpligtet os til det i efteråret, fordi disse penge skal skaffes i kassen. Men vi stemmer samtidig for det med en klar tilkendegivelse af, at dette er en midlertidig løsning. Vi mødes ved en senere korsvej, og da drejer det sig om at gennemføre den oprindelige radikale tanke. Denne beskatning kommer kun med vor stemme til at gælde for en kortere tid.

Hagen Hagensen (KF):

Lad mig meget kort have lov til at tilkendegive det konservative folkepartis standpunkt. Vi var oprindelig som deltagere i det spareforlig, der blev indgået i efteråret, indstillet på og gav udtryk for, at vi ville give vor tilslutning til forslaget om afgift på motorforsikringer.

Imidlertid har forholdene ført med sig, som det er gået, at vi ikke længere føler os bundet heraf. Vi har aldrig rigtig været særlig glade herfor, men lad det nu være; vi